

troer, at man i denne Sag ikke maa see altfor meget med Kjøbstædernes, men derimod med Nærfærdighedens Dine.

C. Petersen: Det gjør mig ondt, at jeg skal være med at forlænge Discussionen; men Sagen er for mig, og jeg skulde mene for Thinget, af saa stor Vigtighed, at man virkelig maa gjøre sig det til Pligt at stille Sagen saa klart, som det er muligt. Jeg skal begynde med at sige, at naar det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Hage) ligesom den første ærede Taler idag sagde, at de fandt det ikke ganske rigtigt, at man beholdt Hovedlandeveisgaderne i Bjerne, saa siger jeg: Det er ogsaa for mig tvivlsomt, om det er rigtigt. Man kan ikke nægte, at man herved begunstiger de enkelte Kjøbstæder, som ere saa lykkelige at have en Hovedlandeveisgade, og jeg kan ingen anden Grund see til, at Regjeringen og Udvalget have holdt derpaa, end den, at Staten tidligere har bidraget til Vedligeholdelse af Kjøbstadgaderne, og at man nu har sat Amtsrepartitionsfonden i Statens Sted. Man er altid tilbøjelig til at holde paa det Bestaaende, og derfor kan jeg tænke mig, at dette kan blive anseet for rigtigt. Det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds er i Reglen den, der bestandig siger os med sin alvorlige Stemme, at det er vanskeligt at røre ved det Bestaaende; men her synes mig, at han ikke er saa bange. Det har dog vistnok hidtil været det Bestaaende i Danmark, at enhver Commune skal vedligeholde sine egne Veie, at Landet skal vedligeholde sine egne Veie, og at Kjøbstæderne skulle vedligeholde sine egne Gader. Det er en svær Forrykkelse af det Bestaaende, at stille det hen saaledes, som man her har gjort det i Lovudkastets Paragraph. Paa den anden Side er det mig forunderligt, at man i en Rigsdag, hvor man er i Færd med at vedtage Love, som skulle give de communale Myndigheder mere Udvidelse og mere Magt, her ved et Slag kommer og sætter dem i en forunderlig underordnet Stilling. Hvorfor er man da ikke engang gaaet dertil, at man i Paragraphen har sagt, at der ikke alene skal forhandles mellem Amtsraadet og Communalbestyrelsen, om enkelte Gader kunne blive optagne og blive ved-

ligeholdte deels af Bjerne og deels af Landet — hvorfor, siger jeg, er man ikke gaaet dertil at sige, at disse to samme Raad skulle forhandle, om enkelte Dele af Landeveiene skulle ogsaa kunne behandles paa denne Maade, at det kunde komme under Raadslagning, om ikke Bjerne skulle tage lidt Deel i Vedligeholdelsen af dem. Det seer ud — man tilgive mig, at jeg siger det — som om det er Landet, der er den Ploughest, man mener kan taale at trække Alting. Dersom det kunde godtgøres, at Kjøbstæderne særlig bebyrdes i dette som i flere andre Punkter, saa skulde jeg være villig til at komme dem tilhjælp. Jeg hører ikke til dem, der ikke med Glæde vilde see, at Kjøbstæderne blomstre. Jeg veed det, og jeg veed det med Sikkerhed, at det er det Heles Vel, naar Samfundet kan bestaae og bestaae i alle Samfundsclasser. Jeg skal derfor aldrig være med til at søge at vælte nogen særlig Byrde over paa Kjøbstæderne. Man har omtalt, at det er usikkert, hvem der har meest Gavn af Gadernes Vedligeholdelse i Bjerne, enten det er Landboerne eller Kjøbstadboerne; men her vil jeg atter sige: hvorfor vender man det ikke om og siger: Det er tvivlsomt, hvem der har meest Nytte af Veies Vedligeholdelse paa Landet, enten Kjøbstæder eller Landet. Forholdet her er eens, der er ingen sand Mening i at forrykke det til den ene Side. Jeg har altid kunnet forstaae, at det er rigtigt, at den ærede Indenrigsminister maa staae som den virkelig Afgjørende i Tvistens Sager; saaledes kan jeg forstaae, at Amtsraadet ikke burde kunne udgive Penge til Sager, som ikke strengt ligge i Loven, uden Ministerens Samtykke; men jeg kan ikke forstaae, at man her paa en Maade vender Forholdet ganske om. Det er ikke at give Amtsraadet nogen udvidet Myndighed, det er — jeg maa sige det — i den Henseende at vende tilbage til den tidligere Standerinstitution. Gvilken som helst Lov, man dengang fik, begyndte gjerne saaledes: Efterat have hørt vore tro Provindsialstænder beslutter Regjeringen saa og saaledes; i mange Tilfælde var det stik imod det Raad, den havde faaet. Dette var dengang rigtigt; men om man nu i 1867 vil vedtage noget lignende, vil jeg henstille. Jeg kan ikke finde det rigtigt at stille den høit-